

Wie wil er een
gebruikte ziel?

NIEUWBOUW

Elk vertrek krijgt een eigen,
ingemetselde levensbeschouwing

Elke nu volgende seconde op te leveren.

Elke ruimte wordt tot op de mm. benut.
de laatste mm² naar persoonlijkheid:

1. gemeenschapszin 2. eenzaamheid 3.
gemeenschappelijke privacy.

Veel zorg wordt besteed aan de lichtval,
die gezichtsvermogen mogelijk maakt.

Koelkasten gevuld met innerlijke
noodzaak

Natuurlijke elementen (zon, sneeuw)
kompleteren het gebouw waarin.

De contouren van kostuums,
waarin waarin.

Sekonde na sek. komt er leven in.

Dan lopen de kelders vol zuurstof.
de tv op 21 vult zich met beelden.

En dan, langzaam komt er leven in het leven.

HANS VERHAGEN

Keuze en voordracht: Alex Stern

In deze bundel zijn de gedichten opgenomen die door acht stad- en streekgenoten werden gekozen en voorgedragen op de Avond van de Poëzie in de Synagoge te Lochem ter gelegenheid van de Nationale Gedichtendag op donderdag 26 januari 2012.

Muzikale omlijsting: Bart Lelivelt, accordeon.

OUDHEIDKAMER

het raam schermt af van wat beweegt
in deze kamer vliegt geen vogel op,
hier wordt alleen geleefd alsof
van 's morgens vroeg tot 's morgens vroeg

-onoverkomelijk gescheiden door een voeg
en van eenzelfde stof is het
alsof hij onder haar vernis
eendere breekbaarheid vermoedt

het lijkt begrijpelijk dat hij er nooit naar vroeg
alleen wat buiten leeft beweegt
hier wordt allang niets aangeroerd,
staat alle tijd al tijden stil

zo blijft het voor zo'n vraag altijd te vroeg
en wat zij van hem denkt hoeft niet gezegd
ze kent de kamer en het zicht,
de bonte vogels op de kast
onder de glazen stolp die roerloos past

HESTER KNIBBE

Keuze en voordracht: Alex Stern

WIE

In verdwijnen ben ik altijd
beter. Verder en
dieper lig ik dan jullie
meten. Onderuit ga
ik in je lichaam dat zich

denkt te bewegen
waarheen de neus wijst, een leven
maakt als een jammerplank, stampst,
rolt, zucht. Ha, harde lijven

vol lucht en gangen, gaten waarin ik
me schik, heb je water,
brood, pillen? mij? De reis

begint, steek af, je bent precies
mijn maat. Wij zijn één stof, die wordt gelost
te zijner tijd. Je komt absoluut vrij.

EVA GERLACH

Keuze en voordracht: Alex Stern

MIEN MOODERS HANDE

Mien mooders hande bunt old,
't bunt hande van een olde vrouw.
Dee hande heb't nooit een eigen laeven ehad,
want ze kreeg'n nooit röste zo wat.
Ze waar'n al drok veur dag en dauw.
Ze heb't wal honderd truien ebreid
en boströkke, en sökken estopt,
en 's aovonds nog de slimmen uut de bonen ezoch
en ons as kinder warm onder estopt.
Want door waren dage hard en lang
met warken op de bouw,
de rugge krom, het zweet d'r uut,
zo of bunt mien mooders hande nou.
Mien mooders hande bunt neet mooi,
iej laest de jaoren er an of,
ze bunt verknoojt, ze bunt bezaerd,
ze raakten deur de tied verwaerd.
Verlaegen, kneuterig, en grof,
alle moojs is van ze of.
Ze hebt altied ewassen, teilen en tobbes vol
met luiers en manchester
in ieskold water espeuld, eboend,
zo zoor waren ze in 't leste.
De kachel evaegd, de bedden eschud,
de kokusmatten stug en zwaor,
het pad eharkt, het lempke epoetst.
Het hoeft neet maer, want het wark is klaor.
Mien mooders hande ligt noe het meest
mooi bij de zakdook in de schoot.
Ze hebt al haoste gin eigen krachten maer
en bunt ook nooit maer ech in de waer

en dat is wat mij zo begroot.
Bunt dat dee zelfde handen ewes,
dee vrogger vlechtjes vlochten in mien haor,
dee mij as kind het breien hebt elaerd,
dee mien eaajd hebt met zeekte en zaerd.
Dee hande, ze lagen altied veur mij klaor,
ik hebbe ze nooit onmachtig ekend.
Maor noe ligt mien moeders hande
zo alenig, zo an 't end.

NEL VAN LAAR

Keuze en voordracht Dinie Hiddink

BOOM

Boom, wat bun iej mooi
iej bunt een meditatie waard
as ik zo veur oe stao
en luusterend naor oew kieke
laer ik wat anwezigheid betekent
en standvastigheid, geduld en vertrouwen.

Oewwe stevige wottels bunt vast beraoden
in de grond eplant, blindelings
tastend en zeukend in mooder aerde
naor voedsel en voch
veur vruchten dee ze zelf nooit zult zeen.

Oewwe tekke reikt alle kanten uut
as arme op eheef'n in gebed,
onvermeujbaar, onverstoobar.

Miljoenen schitterende blaekes
danst in het zönlech
zorgeloos en bliej,
genietend van de warmte en de wind,
iederene veur zich zelf
met ruimte veur allemaole.
In vrae, tevraene.

Iej geeft voedsel en bescharming an elk wezen
dat zich toovertrouwt an oew
iej hebt tied en ruimte.

En dan oewwen starken geduldigen stam –
steunpunt van laeven en krach.

Het laeven stroomt in oew
van wortel naor blad
en waer trugge, onophoudelijk.

Toch bun iej altied waer bereid
um opniej alles lös te laoten
af te geven elke vrucht, elk blad
um dan kaal en naakt te wachten op niej laeven,
een niej begin.

Dan heur ik een stemme den zeg:
“Ik bun de stam, ielle de tekke.”
Jao boom, iej bunt een meditatie waard.

MARIA VAN GALEN

Keuze en voordracht: Dinie Hiddink

OONZEN ACHTERHOOK

't Gif moar ênen Achterhook,
Den Geldersen, den echten,
't Land, woar onze wêge stond,
Op eeuwenolden Saksengrond,
Woar w' altied an zôlt hechten.

Doar bu' we rech in onze schik,
Zo as nen snook in 't water,
Doar he we pretkes, meer as zat,
Doar sprêke wiej ons eigen plat
En reurt geduch den snater.

Doar kô'we kuiern wied in 't rond
Deur donk're busk' en heide,
Langs wêge, woar den broambos bleujt,
En essen, woar de rogge greujt,
Of dwars deur greune weiden.

Doar vôlt de tied ons nooit te lank,
Al bu' w' ok mangs allene,
Doar sprèèkt de dinge langs den weg,
Doar is van all's te zéne,
Ne kezz' link nog, den ons wat zeg.

Doar ligget tussen 't greune holt
Kastele nog te dreum'ne
En dôrpkes, woar ne mölle dreejt
Boerd'riejkes, woar ne hane kreejt
Biej naam, as 't mot, te neumne.

Doar stêêt ok Almens karksken nog
Van Starink – dat mo'j weten –
Doar is 't nog kaarmse in Terborg,
Doar hef den spölman nog de zorg
Van olds biej 't voggelschêten.

Doar sprek zo mennig städken ok
Nog van vergangen tieden.
Do hier in 't land de viejand lag
En 't eigen arme veurgeslach
Verkwam in bitter lieden.

Wat genk 't er hêr um Bredevoort!
Wat kon 'n z' op Grolle beuken!
Dat stêêt nog in 't geschêêd'nisbook,
Dat Deutekom en Lochem ook,
Joa, joa, doar kon 't ok speuken.

Joa, 't gif moar ênen Achterhook,
Den Geldersen, den olden,
Den wiej bewaart as kost'lijkst pand,
Ons wondermooie Saksenland,
Woar w' altied van zôlt holden.

B.J. STEGEMAN

Keuze en voordracht Dinie Hiddink

ALS IK VRIJKOM

Als ik vrijkom
ga ik iemand vragen
mij aan te raken
heel voorzichtig graag
en langzaam
raak me aan
ik wil
weer leren
hoe het leven voelt

Ik wil geen vuisten en handen
ik wil
weer aangeraakt worden
en aanraken
ik wil mij weer levend
voelen
als ik vrijkom...
wil ik zeggen
hier ben ik
raak me asjeblijft aan.

HUGH LEWIN

Keuze en voordracht: Dukke de Vries

NATZWEILER

I
En daar, buiten het prikkeldraad, het uitzicht,
zeer liefelijk landschap, even vredig
als toen.

Het zou hen aan niets ontbreken, ze zouden
worden neergelegd in dat grazige gras,
worden gevoerd aan die rivier van rust,
daarin de verte. Het zou.

II
Ik speur de vensters af van barakken,
wachttorens, gaskamer.

Alleen de zwarte spiegeling van verte
in de ramen, van vredig landschap,
en daarachter, niemand.

III
De doden zijn zo hevig afwezig, alsof
niet alleen ik, maar ook zij
hier staan

en het landschap hun onzichtbare armen
om mijn schouders slaat.

Ons ontbreekt het aan niets zeggen zij,
wij zijn deze wereld vergeten,

maar het zijn geen armen,
het is landschap.

IV

De vergeelde foto's in de vitrines,
hun door hun schedel aangetaste
gezichten, hun zwarte ogen,

wat zien ze, wat zien ze?
Ik zie hen aan, maar waarom.

Hun gezichten zijn tot de wereld
gaan horen, de wereld
die zwijgt.

V

Dit is het dus, verlatenheid, hier,
ver weg in de bergen is de plek
van het afscheid.

Het Lager is pas geverfd, in dat zachte
grijs-groen, die zachte kleur
van de oorlog,

als nieuw is het, alsof er nog niets
is gebeurd, alsof het
nog moet.

RUTGER KOPLAND

Keuze en voordracht: Dukke de Vries

VRIJHEID

Vrijheid kent geen enkel misdrijf,
Zoekt geen ruzie, slaat geen wond,
Pleegt geen echtbreuk, zet geen val,
Is nooit schuldig aan bedrog.

Vrijheid heeft geen schuld, geen schande,
Maakt geen aanspraak op excuus,
Kent noch schaamte, noch berouw,
Doet zich nooit als ander voor.

Vrijheid is je stille adem,
Is je almaar fluisterend bloed,
Is je voet die bodem zoekt
Waar de grond is weggeslagen.

WU MEI

Keuze en voordracht: Dukke de Vries

GESPREK IN DE NACHT

Je bent niet in het kamp. Je dróómt
Heb ik geschreeuwd?
Je moet proberen weer te slapen.
Dat zeg je iedere keer.
Droom je dan nooit iets anders?
Nee.
Het lijkt of het al dag wordt.
Dat is bedrog. Het is de maan.
De dingen worden licht.'t Is of ze zweven.
Weet je, wanneer het was, dat je dat zei?
Nee.
Het was een nacht als nu.
Ik weet het niet. Ik haat de maan.
Toen niet. Toen deed je de gordijnen open.
Het moet een andere maan geweest zijn.
Hetzelfde licht schijnt in je ogen.
Ze blijven leeg.
Er zitten gouden puntjes in, dezelfde van altijd.
We kijken in een kuil, de maan en ik.
Er komt een wagen aan met kalk en lijken.
Kwel toch jezelf niet zo. Probeer te slapen.
Ik ben klaar wakker.
Kom bij me liggen....kom maar.
De laatste keer heb je gehuild.
Heb je dat dan gemerkt?
Ik deed alsof ik sliep. Ik schaamde me.
Ik huilde niet om wat je had gedaan.
Je rug zit vol met striemen.
Ik houd van je.
Je zult me nog gaan haten.
Nooit.
Je bent al bang, wanneer ik naar je kijk.
Ik ben niet bang

De eerste keer was tijdens een appèl.
Een man lag op de bok, een ander sloeg.
Na iedere slag, veel harder, kwam de echo.
Ik telde mee. Mijn oren werden rood,
mijn maag en ingewanden protesteerden.
De hele avond zocht ik de gestrafte.
Toen ik hem eindelijk vond, joeg hij me weg.
Een andre keer stond ik vooraan. Vlak bij
de man die sloeg. Zijn ogen puilden uit,
het wit werd troebel. Schuim kwam op zijn
lippen.
Toen het voorbij was, liep hij treurig weg.
Ik ging hem na. Ik gaf hem sigaretten.
Hij wou ze niet. Toen heb ik aangedrongen....
Luister je?
Ja.
Je zegt niets.
Nee.
Wat denk je?
De maan is weg, nu kun je misschien slapen.
Ben je nog bang?
Ik ben nooit bang geweest.
Ik zal er tegen vechten.
Ga nu maar slapen.
Weet je wat ik zou willen?
Nee.
Dat je wat zingt.
Wat moet ik zingen?
Dat kinderliedje.

ED. HOORNIK

Keuze en voordracht: Henk Slik

BRIEF

Het grotestadskind schrijvend
aan haar grootvader, zegt niet:

men noemt mij mager,

een klein kring waar straks
madelieven in een kring
omheen zullen staan-, maar:

't is erger met mijn pop
sinds u daarbuiten woont.

ach, nu is zij moegeschreven aan
grootvader – de enveloppe
omsluit haar liefderijk,
een pop onder een lila deken.

WILFRED SMIT

Keuze en voordracht: Henk Slik

OPDRACHT

*'The more you think of dying
The better you will live'*

met een scheermesje kan het
soms wel 2× per dag
met een broodzaag kan het
je twaalfuurtje bereiden
met een gasslang kan het
rodekool in een half uur gaar
in een badkuip kan het
één keer per week en flink met zeep
met een touw kan het
als je broekriem soms stuk is.

J. BERNLEF

Keuze en voordracht: Henk Slik

DE SAMENKOMST

Ik heb altijd geweten dat je komen zou
en dat ik je zou herkennen
als je kwam.

Ik wist dat ik mezelf zou zien
als ik jou in de ogen keek
en jouw hart zou voelen bonzen
als ik je hand in de mijne nam.

Weet je, je bent geen vreemde voor me.
Ik ken je
al heel lang,

en nu sta je,
door een buitengewone vorm van barmhartigheid
die ik in de verste verte niet begrijp,
voor me.

Ik groet je, mijn lief.
Ik verheug me in deze ontmoeting
van binnenwereld en buitenwereld,
van hart en hoofd,
lichaam en geest

alles wat gescheiden en afgezonderd was,
is weer samengekomen.
Twee werden een.

Hemel en aarde zijn verenigd.
Menselijkheid en goddelijkheid raken elkaar.
Wat altijd waar is geweest,
Is nu waar in ons.

We zeggen een dankgebed.
Moge wat ons zegende
een zegen zijn voor
al wat leeft.

PAUL FERRINI

keuze en voordracht: Lucia Doornbos

EEN DAME

Er was een dame in Schiebroek
met een antieke worteldoek
en met een auto en een mink
en diamanten aan haar pink
en met een televisie-set
en zeven spreien op haar bed
en nog een rijke oom in Tiel.
Maar deze dame had geen ziel.

Eerst dacht ze: nou alla, dan niet,
dat is toch iets wat niemand ziet.
Ik ben toch even goed in tel,
maar ja... zij niet?... een ander wel?
En op een dag zei ze: het is
toch eigenlijk een groot gemis.

Ze ging dus ijverig op zoek
in alle winkels in Schiebroek,
maar 't viel niet mee; ze hadden daar
wel borrelhapjes, kant en klaar,
en wasmachines en behaas
en fruit en radio's en kaas
en ook ontzettend veel textiel
maar geen ziel.

Gelukkig woonde op de hoek
van een der straten van Schiebroek
een kleermaker, hij heette John,
die zei dat hij haar helpen kon.
Hij nam een flesje avondrood,
drie tranen en een beetje dood,

een stukje uitzicht op de hemel,
een half pond onrust en een kemel
die door het oog kon van een naald
(Joost weet waar hij die heeft gehaald),
wat heimwee en een oud gebedje,
en deed dat in een nylon netje.
U wilt het toch wel serieus?
U bent er zeker van? Want heus...
Ja, zei de dame, ja, o ja.
Welnu, zei hij. Voilà.

Het was er een, ze had een ziel.
Die haar aanvankelijk beviel.
Maar toch, na verloop van tijd
wou ze 'm kwijt.
Ze vond hem lastig en erg zwaar
en eigenlijk onhandelbaar.
Ze vroeg in Arnhem en Den Briel:
Wie wil er een gebruikte ziel?
Z.g.a.n. Maar iedereen
Zei: gunst, we hebben er al een.
Ze zocht de kleermaker, die juist
een dag tevoren was verhuisd,
de kleermaker, zijn naam was John,
en die ze niet meer vinden kon.
Ze werd nerveus en sloeg alarm
en met haar ziel onder de arm
is zij nu radeloos op zoek,
die arme dame uit Schiebroek.

ANNIE M.G. SCHMIDT

keuze en voordracht: Lucia Doornbos

HOGESCHOOL VAN HET VERGETEN

Ik wilde leren hoe ik moest vergeten
En, voor ik het vergat, gaf ik mij op
Voor een vergeetles. Mijn geheugenbreedte
Diende ingekrompen tot een speldeknop.

Het denken was me veel te zwaar geworden.
Ik wilde zelfs niet meer begrijpen hoe
Ik bellenblazen moest of ganzenborden.
Oorzaak, gevolg, verband – ik was het moe.

De lessen vielen ongelooflijk mee.
De wereldwijsheid ging in vuilniszakken.
In de geschiedenis was niets geschied.

Wie schurken zijn, wie helden? Geen idee.
Verheugd begon ik er op los te hakken
En zelfs de kleur van bloed herkende ik niet.

GERRIT KOMRIJ

keuze en voordracht: Lucia Doornbos

GA NOOIT HEEN ZONDER TE GROETEN

Ga nooit heen zonder een zoen
Wie het noodlot zal ontmoeten
Kan het morgen niet meer doen
Ga nooit heen zonder te praten
Dat doet soms een hart zo'n pijn
Wat je 's morgens hebt verlaten
Kan er 's avonds niet meer zijn

TOON HERMANS

keuze en voordracht: Nathalie van Charante

THINKING OF YOU

It's rather wonderful
I think,
when friends are made
By pen and ink.

A piece of paper
Blue and white,
Someone decides
That she will write

To someone
She had never seen,
Who lives
Where she has never been

A pen
Becomes a magic wand,
Two strangers
Start to correspond.

Not strangers long
But soon good friends
Just note
How their last letters ends.

How pleasant
This exchange of views,
The comments
On important news.

Two friends
Who live quite far apart,
Can gladden much
Each other's heart.

Can nourish too
Each other's mind,
What goodly thoughts
In letters kind.

It's truly beautiful
I think,
The friendship sprung
From pen and ink.

AL CUNNINGHAM

keuze en voordracht: Nathalie van Charante

DARE TO LIVE

Try looking at tomorrow not yesterday
And all the things you left behind
All those tender words you did not say
The gentle touch you couldn't find

In these days of nameless faces
There is no one truth but only pieces
My life is all I have to give

Dare to live, searching for the ones you love
Dare to live, until the very last
Dare to live, forget about the past
Dare to live, giving something of yourself to
    others
Even when it seems there's nothing more left to
    give...

ANDREA BOCELLI EN LAURA PAUSINI

keuze en voordracht: Nathalie van Charante

SPROOKJE

Een koning had eens vijf zonen en een prinses
Zij nu had goudblonde lokken
en ogen als meren die niet konden jokken
En ze was de jongste van de zes
Maar, deze prinses was huwbaar
Vaak gingen de koning en zijn zonen vroeg op pad
En dan joegen ze de hele dag
Terwijl zij thuis te dromen lag en wachtte op
Ze wist niet wat
En deed ze een stap naar buiten
Dan lagen er vreemde prinses in het gras
Vreemde prinses te fluiten
Die wisten allang hoe laat het was
De koning zei: ze kon krijgen wat ze bliefde
Ze kon vrijen met lakeien
Ja maar, zeiden de zoons, ja, maar dat is geen
    liefde
En toen kwamen er drie mannen aan de poort om
    over liefde te vertellen
En de eerste was een geleerde, en de tweede was
    een vreemde snoeshaan
En de derde was Hans
En de geleerde mocht beginnen:

Liefde is minnen
En samenzijn
Iets nieuws beginnen, mijn is dijn
Warm van binnen
Verlegenheid, samen in zee, geen ach, geen wee
Maar hola nee, genegenheid
En liefde is niet houden van

Je kan van zoveel vrouwen houwen
Je kan met zoveel vrouwen trouwen
Als je er wat in ziet
Maar liefde is dat niet
Je houdt van kip met appelmoes
En toen knikte de prinses, want ze hield
ontzettend veel
Van kip met appelmoes
En toen had de geleerde het over Amor en Caritas
En wat het verschil daartussen was
Over Arabij, Eros en Filia
Over een diner voor twee met dansen na
En de prinses was stil en zo luisterde ze
En toen ze wat mocht vragen fluisterde ze
En zoenen
Zoenen staat niet in Koenen, zei de geleerde
En ging

En toen mocht de vreemde snoeshaan
En die zei:
O, hoe bestaat het dat ik hou van een lelijke
vrouw
Zo lief, zo zacht en toch zo lelijk als de nacht
Zelfs als ze lacht
O, hoe bestaat het dat ik hou van een lelijke
vrouw
Ik sluit mijn ogen en haar hand sluit in mijn hand
Juist zo klein als zij moet zijn, precies zo fijn als
zij moet zijn
Als wijn die je zacht ondermijnt, overmant
En dan weet ik dat ik hou van een beeldschone
vrouw
Die zon verduistert, meer zingt dan fluistert

Naar niemand luistert
O, dan weet ik dat ik hou van een beeldschone
vrouw
Maar als ze langs sjokt als een paard
Een lelijk paard
De kop omlaag, de vormeloze dijen
Die kinderen doet schreien en schichtig springt
en jachtig verder jaagt
Dan oog ik naar de vrouw waarvan ik hou
Ze komt weerom, ik sluit mijn ogen
Dat is dom
Ik weet niet goed wat ik moet doen met deze vrouw
Waarvan ik hou

En toen mocht Hans.
En Hans zei: Ja, ik weet het nog niet
Maar, het moet een meisje zijn met
Prachtige kleren en goudblonde lokken
Met ogen als meren die niet kunnen jokken
Een mond als van honing en dan weer scherp als
een mes
En hopelijk is haar vader koning en zij dan
prinses
Maar
Ze moet Liesje heten

En toen keek de prinses hem aan en zei:
Ik heet Esmeralda
Maar zeg maar Liesje.

JAAP FISCHER

keuze en voordracht: Ria Heijne

DE MONNIKEN

Daar woonden twee monniken, Hans en Joop,
in een klooster op een heuvel.
Ze sleten hun tijd, en dat was een hoop,
met sigaren, wijn en gekeuvel.

Ze kletsten over Jeruzalem
en loofden de Heer met psalmen.
En zo kon je Hans' eerste en Joops tweede stem
in de omtrek horen galmen.

Soms gingen ze naar het dorp benee
om daar de Heer te loven.
Dan stemden ze op de kpv
en gingen ze weer naar boven.

Er klopte laatst een meisje aan,
dat hebben ze opgenomen.
Want ze misten bij het zingen een goede sopraan,
daar ze zelfs niet zo hoog konden komen.

Ze waste hun kleren, het witgoed en bont
en maakten hen nieuwe sandalen.
In het klooster ging de wijnfles rond
en in het dorp de roddelverhalen.

Het meisje begreep het en is weggegaan
na een afscheid met veel tranen.
Joop gaf d'r 'n hand, wat 'ie nooit had gedaan
en Hans voor de reis wat bananen.

En 's avonds zongen ze in duet
een lied dat sneed door je merg en.
Het meisje hoorde dat nog net
en antwoordde over de bergen.

Maar toen kwam er een man uit het dorp op de
fiets,
die sprak: "Ze kunnen 't niet laten,
dat meisje moet terug, anders hebben we niets
om beneden over te praten."

En nu zingen ze weer met z'n drieën in koor
en wast ze weer hun kleren.
En ze krijgen er zelfs subsidie voor,
want Gods kinderen zijn rare peren.

JAAP FISCHER

keuze en voordracht: Ria Heijne

EEN MUIS IN MIJN HUIS, EEN MUIS IN
MIJN HUIS

ik neem hem in mijn armen en luister hoe ik
    fluister
tegen die lieve muis.

ZARAH SCHOLING

VLOOIENCIRCUS

Kwam dat zien!
Kwam dat zien!
Het vlooiencircus Vlototo,
de kleinste show op aarde!

Kwam dat zien!
Kwam dat zien!
Ze sprongen en ze spuwden vuur,
ze dansten en jongleerden

Kwam dat zien!
kwám dat zien...
Want tja helaas,
het kan niet meer.
De tent is leeg.
De vlooiën weg.
Voorbij de capriolen.

Er kwam een oude hond voorbij,
die heeft de show gestolen.

JAN PAUL SCHUTTEN

THE FAIREST OF THE SEASONS

Now that it's time
Now that the hour hand has landed at the end
Now that it's real
Now that the dreams have given all they had to
    lend
I want to know do I stay or do I go
And maybe try another time
And do I really have a hand in my forgetting?

Now that I've tried
Now that I've finally found that this is not the
    way,
Now that I turn
Now that I feel it's time to spend the night away
I want to know do I stay or do I go
And maybe finally split the rhyme
And do I really understand the undernetting?

Yes and the morning has me
Looking in your eyes
And seeing mine warning me
To read the signs carefully.

Now that it's light
Now that the candle's falling smaller in my mind
Now that it's here
Now that I'm almost not so very far behind
I want to know do I stay or do I go
And maybe follow another sign
And do I really have a song that I can ride on?

Now that I can
Now that it's easy, ever easy all around.
Now that I'm here
Now that I'm falling to the sunlights and a song
I want to know do I stay or do I go
And do I have to do just one
And can I choose again if I should lose the
    reason?

Yes, and the morning
Has me looking in your eyes
And seeing mine warning me
To read the signs more carefully.

Now that I smile,
Now that I'm laughing even deeper inside.
Now that I see,
Now that I finally found the one thing I denied
It's now I know do I stay or do I go
And it is finally I decide
That I'll be leaving
In the fairest of the seasons.

NICO

Keuze en voordracht: Frederike Scholing

COLOFON

Uitgave: Stichting Dag Lochem, 2012

Foto's: Gerrit de Boer

Vormgeving: Roelof Wullink

De tekst werd gezet uit de Trump Mediaeval van

Georg Trump en de ITC Bauhaus van Ed Benguiat

Druk en afwerking: Drukkerij Lammerdink, Lochem